

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: a) V. H., b) J. H., c) Ing. P. H., a d) B. H., všichni zastoupeni JUDr. Josefem Podhorským, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 102, 256 01 Benešov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2008, č. j. 105932/2008/KUSK, sp. zn. SZ 99729/2008/KUSK ÚSŘ/AB, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 A 310/2011 - 326,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcům **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **20.000 Kč**, který jim bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] M. B. (stavebník) podal dne 7. 3. 2007 u Městského úřadu ve Vlašimi žádost o stavební povolení na novostavbu haly kovoobráběcí dílny. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2008, č. j. VYST 31079/07-279/2007 NoJ, Městský úřad ve Vlašimi, odbor výstavby a územního plánování, podanou žádost přezkoumal a vydal stavební povolení podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), na stavbu s názvem „*Novostavba haly na pozemku parc. č. 48/1 v Hulicích*“. K odvolání žalobců Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního a stavebního řízení, v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu a odvolání žalobců zamítl.

[2] Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten nejprve rozsudkem ze dne 27. 5. 2011, č. j. 7 Ca 214/2008 - 104, napadené

rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011 - 139, citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se s právním názorem městského soudu ohledně interpretace § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ani ve vztahu k hodnocení vytýkaných vad předcházejícího správního řízení. V novém řízení městský soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011 - 176, žalobu zamítl, nicméně nevyhověl žádosti žalobců o nařízení ústního jednání. V důsledku této procesní vady proto Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 101/2012 - 45, i druhý rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Poté městský soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2013, č. j. 7 A 310/2011 - 249, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přisvědčil námitce žalobců, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkou týkající se stavební uzávěry pro obec Hulice, resp. že ji nesprávně posoudil. Současně shledal rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporným. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalovaný kasační stížností, v níž namítal, že městský soud nesprávně posoudil námitku žalobců o rozporu jím vydaného rozhodnutí s rozhodnutím Středočeského krajského národního výboru z roku 1988, jímž byla vymezena ochranná pásma vodního díla Želivka (dále jen „rozhodnutí o ochranném pásmu“). Dále se ohradil proti námitce nedostatečného odůvodnění a vnitřní rozpornosti svého rozhodnutí a zdůraznil, že nepostupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

[4] Nejvyšší správní soud vydal ve věci dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 35/2013 - 41, v pořadí třetí rozsudek, jímž rozhodnutí Městského soudu v Praze opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud připomněl, že se již ve svém rozhodnutí ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011 - 139, vyjádřil k nutnosti striktního rozlišení předmětu územního a stavebního řízení a k aplikaci koncentrační zásady. V této souvislosti zdůraznil, že žalobci mohli zpochybnit zákonnost rozhodnutí v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí. Jestliže tak neučinili, nemohou se ve stavebním řízení úspěšně domáhat zrušení stavebního povolení z důvodů, které mohly být významné pro řízení územní, ovšem nespádají do předmětu řízení stavebního. V souvislosti s námitkou nesouhlasu žalovaného s posouzením otázky souladu jeho rozhodnutí s rozhodnutím o ochranném pásmu, Nejvyšší správní soud odmítl názor žalobců, že by v projednávané věci vedle sebe existovala dvě neslučitelná územní rozhodnutí. Neztotožnil se ani s argumentací žalobců, že později vydané územní rozhodnutí je nicotné a nelze k němu přihlížet. V projednávané věci vedle sebe koexistuje rozhodnutí o ochranném pásmu vodního díla (vydané ve vodoprávním řízení) a rozhodnutí o umístění konkrétního záměru stavby (vydané v řízení územním podle stavebního zákona). Je zřejmé, že předmět těchto rozhodnutí je diametrálně odlišný. Přisvědčil námitce žalobců, že správní orgány jsou povinny přihlížet k vydanému rozhodnutí o ochranném pásmu vodního zdroje Želivka z úřední povinnosti, avšak v rámci řízení územního, v němž je s konečnou platností rozhodováno o umístění záměru do území.

[5] K námitce nedostatečného odůvodnění a vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvedl, že je nepochybné, že se žalovaný (i správní orgán prvního stupně) ve svém rozhodnutí námitkou nesouladu žádosti o stavební povolení

s rozhodnutím o vymezení ochranných pásem zabýval. Tím naplnil požadavky na přezkoumatelné odůvodnění svého rozhodnutí. Vypořádání námítky bylo dostatečné a nadto v souladu se zákonem. Závěr městského soudu o rozpornosti rozhodnutí z důvodu, že stěžovatel ve svém rozhodnutí pojednává na jedné straně o novostavbě haly, na straně druhé potom o rozšíření stávajícího provozu, tedy rovněž neobstál.

[6] Městským soudem konstatované porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž má správní orgán postupovat při rozhodování skutkově shodných případů tak, aby nevznikaly důvodné rozdíly, Nejvyšší správní soud po přezkoumání postupu žalovaného rovněž neshledal. Přitom opět konstatoval, že prostor pro zohlednění námitek měly správní orgány v řízení územním. V nyní projednávané věci nebylo možné naplnění podmínek rozhodnutí o vymezení ochranných pásem vůbec zkoumat.

[7] V návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydal dne 13. 11. 2014 městský soud ve věci již čtvrtý rozsudek, č. j. 7 A 310/2011 – 326, jímž žalobu zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se plně řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[8] Proti tomuto rozsudku nyní žalobci brojí včas podanou kasační stížností namítající jeho nezákonnost (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti dovozují z přesvědčení, že právní názor Nejvyššího správního soudu, jímž se cítí být městský soud vázán, se zjevně neopírá o obsah spisu, provedené důkazy a vytváří situaci, která tady zjevně není. Nejvyšší správní soud vytvořil svým právním názorem prostor pro nezákonnost rozhodování žalovaného. Kasačními námitkami žalobců jsou: (1) soud se nevyrovnal s otázkou existence stavební uzávěry zajišťující ochranu vodárenské nádrže; územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se stavební uzávěrou, proto nelze vydat ani stavební povolení; (2) dvě vedle sebe stojící územní rozhodnutí (o ochranném pásmu a o umístění konkrétního záměru stavby) neobstojí; (3) přístavbu lze provést jedine rozšířením stávající legální stavby, taková se však v areálu nenachází; (4) ve stavebním povolení není uvedeno, k jakému provoznímu účelu je stavba provozována, a tedy k jakému účelu je předpokládáno její využití; (5) v řízení mělo být zkoumáno, jaký dopad bude mít povolovaná stavba na okolí.

[9] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost, která je předmětem tohoto řízení, směřuje proti rozsudku městského soudu, jenž byl vydán poté, co Nejvyšší správní soud vyhověl předchozím kasačním stížnostem účastníků řízení. Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Nic takového ovšem v této věci namítáno není, současně nejsou dány ani výjimky z aplikace § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jak je vyložila judikatura NSS (srov. detailně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS).

[10] Právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušovacím rozsudku, je krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jestliže tedy Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem ve vztahu k určité otázce, pak se touto již jednou vyřešenou otázkou lze v řízení o opakované kasační stížnosti zabývat pouze z toho

pohledu, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. I Nejvyšší správní soud je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán právním názorem vyjádřeným ve svém předchozím zrušovacím rozsudku (vyjma výjimek zmiňovaných v cit. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Tato striktní závaznost vyplývá především z textu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který vůbec nedává Nejvyššímu správnímu soudu možnost dostat se opětovně k meritu jím řešené právní otázky.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelé nenamítají, že by městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušovacím rozsudku, nýbrž naopak brojí proti němu. Žádná judikaturou dovozená výjimka z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v této věci dána není, není tu ani rozhodnutí rozšířeného senátu, která by v dané věci zaujalo opačný názor. Kasační stížnost stěžovatelů je proto dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, a Nejvyšší správní soud ji tedy odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 20.000 Kč stěžovatelům prostřednictvím jejich zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu